

Zaprti park.

Paris. Jardin du Luxembourg.

Visoko mesec potuje,
nad parkom, nad vrhovi
brez zvezd; tak duh žaluje
nad dragimi grobovi
sam.

A čuj: kot tožba tiha
v prostorih neizmernih!
Kot da preteklost diha,
vzbujena v urah večernih
tam.

Poznam te, družba tuja
v tem parku kraljic otožnih,
zaman pomlad ponuja
po dnevu sanj vam rožnih
v dar.

V oči zavešene vaše
žar solnc ugaslih sveti,
pomladi ne čutite naše,
med nami in vami stoletij
je čar.

A zdaj, ko mesec kraljuje
nad temnimi vrhovi
in dneva ponos se razsuje
in sanj zakipe stolpovi,
zdaj

je žalosti zavesa
z oči se vam spustila,
pozdrava in slovesa
za hip vam dovolila
je slaj.

Ob uri tej brezčasja
je vsaka sanja živa,
v trenotek poln soglasja
preteklost, bodočnost zliva
se skup.

Zdaj kretnjo mrtvega veka
bi videl rad pridržano:
kako se roka odreka
in oko kraljic, udano
v brezup . . .

Oton Zupančič.

Intermezzo.

Ti misliš morda na Sveti križ —
misliš dolgo in molčiš —
morda tvoja duša trpi,
kakor je moja prejšnje dni . . .

Oj, to so bridkosti, to je bol —
to boj je duše in krvi,
večno nova je ta bolest
brez upov in pomoči . . .

Griša.